

[A. Lyngø.]

Jeg tror, det er en misforståelse, at gennemsnittet for aflønning af grønlandske udstedsbestyrere skal være 9 800 kr., hvoraf den faste løn udgør 6 300 kr. Jeg tror, at der er to begreber blandet sammen her, nemlig handelsforvaltere og udstedsbestyrere; i hvert fald har ingen udstedsbestyrer 7 400 kr. om året i normal løn, det har derimod en handelsforvalter i slutløn; og selv om gennemsnitsindtægten for en udstedsbestyrer i fast løn skulle være 6 300 kr. årlig, er også dette for lidt, idet det kun giver ca. 500 kr. pr. måned. Jeg vil også her gøre opmærksom på, at der i år er rejst spørgsmål om repræsentationstillæg for udstedsbestyrere, idet det har vist sig, at enkelte har haft indtil 250 gæster i løbet af et par måneder.

Carl P. Jensen: Det ærede medlem hr. Alfred Jensen gjorde nogle bemærkninger om arbejdernes placering i den tekniske udvikling, hvorunder de gennem transportbånd og andre indretninger, som han udtrykte sig, blev presset frem til umenneskelige ydelser.

Det ærede medlem omtalte i denne forbindelse Philipsstrejken, der kunne stå som et udtryk for, at arbejderne havde måttet gribe til fortvivlelsens selvhjælp, som det ærede medlem sagde, for at hævde sig over for urimelige fysiske og lønmæssige krav. Det må have været en ublid skæbne, der har fået netop det ærede medlem til at anvende det historiske udtryk: fortvivlelsens selvhjælp. Dette udtryk kunne det ærede medlem med større ret have anvendt om arbejderne andre steder: i Østberlin i juni-dagene 1953 og for kort tid siden i Poznan; og netop i går, medens det ærede medlem stod på denne talerstol, bragte pressen meddelelse om nye uroligheder, nemlig i Magdeburg, hvor arbejderne måtte gribe til fortvivlelsens selvhjælp, fordi forordninger havde påbudt arbejderne større produktion, samtidig med at reallønnen faldt. Fordi arbejderne ikke kunne opretholde livet på de gældende vilkår, måtte de gribe til fortvivlelsens selvhjælp. Jeg ser ganske vist, at Land og Folk i dag bringer et klart dementi af de nye uroligheder, men et ganske tilsvarende dementi bragte bladet jo også om Poznanopstanden, som nu efterhånden lig-

ger temmelig klar for dagen, idet det ikke længere kan skjules, at arbejderne dér måtte gribe til fortvivlelsens selvhjælp.

Når det ærede medlem nu nævner Philipsstrejken, er det en kendsgerning, at denne sag jo ikke i sin oprindelse var udtryk for, at de ikke havde anden udvej end at bringe fortvivlelsens selvhjælp i anvendelse. Jeg vil gerne minde om, at det tværtimod blev understreget under denne sags behandling, at det var blevet fastslået, at arbejderne på Philips var blevet underrettet om rationaliseringsafdelingens hensigt, uden at der på et eneste tidspunkt var gjort indsigelser fra arbejderne eller fra den tillidsmand, der var tale om i denne sag.

Det viste sig under sagens behandling, at man fra arbejderside og fra tillidsmandens side havde undladt at bringe de arbejdsretlige regler om påtale i anvendelse, før arbejdsstandsningen fandt sted. At firmaet havde handlet forkert på adskillige områder, blev senere konstateret, men først da organisationerne trådte ind i sagen; og det viste jo netop, at der lige fra sagens oprindelse ville have været så meget mere anledning til at rejse en fagretlig påtale. Hvis man havde gjort det, og hvis dette var blevet afvist, havde der foreligget en helt anden situation.

Jeg skal gerne erkende, at man ofte savner en vis hensyntagen til, at arbejderne følelsesreaktioner i en gennemrationaliseret virksomhed er helt anderledes end inden for de ikke-rationaliserede virksomheder, men på den anden side vil jeg understrege, at det netop er disse følelsesreaktioner, man fra kommunistisk side spiller på, når det drejer sig om at oparbejde de såkaldte spontane reaktioner til ubodelig skade for dem, der lader sig lokke. Danske arbejdere bliver ikke udsat for forordninger, der unddrager sig fagretlig, overenskomsthjælp til påtaleret. Selv vor ikke altid lige tilfredsstillende placering i produktionen ville for arbejderne i de østlige lande stå som en skøn drøm.

Også jeg anser det i øvrigt for ønskeligt at nå frem til den arbejdstidsforkortelse, som det ærede medlem omtalte, men jeg kan ikke anerkende, at kommunisterne har noget at lære dansk fagbevægelse, når det drejer sig om at procedere dette krav. I hvert fald har deres partifæller i øststaterne,